

**"Utan er
ingen
dans.
Och ingen
teater."**

På avslutningskonferensen för Stiftelsen Framtidens Kultur i våras var temat communityteater, dans och konst. På branschens viktigaste samlingspunkt - Teaterbiennalen i Gävle 2011 - hålls ett seminarium om fem olika communityarbeten som gjorts runtom i Sverige och båda våra pjäser Jävla Finnar och Vita Pumps kommer att spelas. Så mycket har hänt sen Botkyrka Community Teater & Dans (BC) grundades i början av 2008. Då åkte vi till International Community Arts Festival (ICAF) i Rotterdam och blev inspirerade av all fantastisk teater och dans. Nu tre år senare, var Botkyrka Community Teater & Dans med på ICAF:s program med uppsättningen Dans i Lägenhet koreograferad av Paloma Madrid. Men vad är då communityteater egentligen? I den definition jag använder mig av ingår fem ingredienser.

- 1) Mötet mellan professionella konstnärer och icke-professionella medverkande. Vad dessa deltagare kallas för varierar, inom BC kallar vi dem för experter eftersom de ju är experter på sina egna liv och erfarenheter.
- 2) Människors egna berättelser. Om de sedan förädlas till manus av en dramatiker, görs om till dans eller performance så är grunden alltid en människans berättelse.
- 3) Det kollektiva ägandet. Verket som sätts upp ägs gemensamt av de professionella konstnärerna och experterna.
- 4) Arbetet sker i process och bygger på deltagande och medbestämmande.
- 5) Arbetet syftar till att få deltagarna att växa som samhällsmedborgare och inse sin samhällsförändrande potential.

Så svårt och så enkelt. Och därför så oemotståndligt. Att se vanliga människor som inte alltid trott att de förmår berätta, påverka, skapa och gå samman just göra detta är oöverträffbart. Innan jag började arbeta med teater skrev jag boken Deltagande Demokrati som var en studie över demokratirörelser i världen. Riktig demokrati är

smittsam, har man varit i närheten av den så vill man uppleva den igen och igen och igen. Communityteater och -dans är ett slags demokratiarbete som har som tydligt mål att göra en teater eller en dansföreställning och aldrig kompromissa bort delaktigheten. Så vad kan man då uppnå med detta? I Sverige finns det en skepsis mot att teater skulle kunna vara samhällsförändrande. Jag har ofta fått den frågan sen jag började med teater: "Tror du verkligen att teater kan förändra samhället?"

En av mina främsta förebilder inom teater, Augusto Boal, ser teater som en övning för samhällsförändring, han drevs i över 50 år av övertygelsen om att teater kan förändra. Tre månader innan han dog var jag i Rio de Janeiro och deltog i en workshop med honom och kunde på det sättet faktiskt känna energin och övertygelsen som ibland här känns lite fånig - det är klart teater kan förändra samhället. Vi har sett det ske i varje arbete vi har gjort på ett eller annat sätt. De som lånade hem Dans i Lägenhet i Alby kommer inte bli desamma igen efter mötet med samtida dans i sitt hem.

Norrsundetborna har under tre års communityarbete växt och fått kraft att gå vidare efter fabriken slut. Tjejerna som fick vara med och planera sin park. Invånarna i bortglömda Storsvreten som fick publik ända från Danmark till sin stadsvandring. Det ger energi, hopp och skapar förändring. Vi vill att det sprider sig. Den här katalogen visar vad vi har gjort. Därute finns det tusentals berättelser att upptäcka, processer att starta, konstnärliga arbeten att skapa. Det vi har gjort är en liten del av allt som skulle kunna göras med denna konstform som också är ett verktyg att göra samhället mer demokratiskt.

America Vera-Zavala
Konstnärlig ledare och verksamhetschef
för Botkyrka Community Teater & Dans

REDAKTION
America Vera-Zavala,
Martin Falck, Sara Kaaman

ANSVARIG UTGIVARE
America Vera-Zavala

GRAFISK FORM
Studio SM

TRYCK
Tallinna Raamatutrükikoja
2011

www.botkyrkacommunityteater.org

MEDARBETARE
BOTKYRKA COMMUNITY
TEATER & DANS 2008-2011
Nabila Abdul Fattah Ryback
Francisca Beckert
Emma Dominguez
Reine Löf
Paloma Madrid
Birte Niederhaus
Miriam Sise
America Vera-Zavala

2008

Dans i lägenhet Alby

TYP AV AKTIVITET
communitydans

DELTAGARE
Gülbeden Külbay, Felipe Barra,
Emma Dominguez,
Niklas Valenti, Anja Duchko-
Zubor, Frida Anderljung

SPELPLATS
Alby

KONSTNÄRLIG LEDARE
& KOREOGRAF
Paloma Madrid

INFO
Premiär november 2008.
Under 2009 blev Dans
i Lägenhet Alby utlånad till
Stockholms Kulturfestival där
den kunde lånas genom
Stadsbiblioteket.

Dans i lägenhet är en dansföreställning som man kan låna hem från biblioteket, precis som när du lånar hem en bok från biblioteket. Dansen äger rum i hela lägenheten och förvandlas till en upplevelse med ett samtal efter avslutad föreställning.

Detta är en idé som Paloma Madrid hade och som vi genomförde som Botkyrka Community Teater & Dans (BC) första projekt i Botkyrka. Premiär var i november 2008.

Sex dansare utan professionell utbildning och med olika dansbakgrund formade den första Dans i Lägenhet för Alby. Under fyra månader träffades vi en till två gånger i veckan. Idén till Dans i lägenhet föddes då Paloma Madrid som danspedagog, dansare och koreograf såg att den samtida dansen nådde en alltför snäv publik. Paloma ville hitta ett sätt att nå en ny publik utanför de etablerade institutionerna utan att förlora en hög konstnärlig kvalitet.

BC samarbetade med Botkyrkabyggen, ett kommunalt bostadsbolag som förvaltar ett antal hyreslägenheter i Alby. Det var där vi skulle dansa! Vi repeterade i kvarterslokalen, biblioteket och ute på gatan. Dans i lägenhet utvecklades till en communitydansföreställning som kunde lånas hem från biblioteket i Alby.

Föreställningen utnyttjade hela lägenheten och blev till en fyrtio minuter lång upplevelse med samtal efteråt som fokuserade på dans. Dans i Lägenhet uppmärksammades när Annika Lantz, radiopratare i P3, lånade konceptet till sitt program, och lånade ut sig själv till Albybor.

Under 2009 lånades Dans i Lägenhet - Alby ut till Stockholms Kulturfestival. 2010 gjordes den i Helsingör och 2011 gjordes den i Rotterdam. Projektet har blivit efterfrågat från andra kommuner och har fått stor medial uppmärksamhet.

2008 - 2009

DANSFILMEN

Falska Fördomar

Dansfilmen är ett communitydans-projekt som genomfördes i Alby av tio unga tjejer mellan 14 och 17 år. Gruppen hade redan ett starkt engagemang inom dans och i deras bostadsområde. Botkyrka Community Teater & Dans träffade dem och tillsammans hittade de verktyg för att uttrycka sina berättelser. Alla bar på sina egna och personliga historier men när det var dags att hitta en gemensam berättelse var det frustrationen kring fördomarna om Alby som gruppen kände var viktigast att ta upp.

Istället för att fastna kring det negativa bestämde de sig för att göra en humoristisk version av problematiken. Det var viktigt för tjejerna att fånga de ljusa sidorna av Alby i filmen. Under sex månader jobbade gruppen tillsammans och arbetade med manus, studiebesök, dansklasser, berättarkvällar och brainstorming för att skapa dansfilmen.

Resultatet blev en tre minuter lång dansfilm som står som bevis för gruppens inre resa och som ett slag på käften på alla som drar alla förorter över en kam.

TYP AV AKTIVITET
communitydans-film

SPELPLATS
Spelades in i Alby

KONSTNÄRLIG LEDARE
Emma Dominguez

REGI
Roberto Fuentes

KOREOGRAFI
Emma Dominguez,
Devi Arulmoli, Ravina Bola,
Nisrin Himdi, Filippa Ikoona,
Sauda Luzze, Josefin Mourad,
Safana Nazar, Sazna Nazar,
Sophia Olsson

MUSIK
Pablo Muños,
Rodrigo Valdebenito

FOTO & KAMERA
Roberto Gyulavari

INFO
Finns att se på Youtube & Vimeo

Dans i lägenhet vill...

...möta nya lokala dansare från olika platser
...skapa en samtida dansupplevelse med fördjupad kvalitet tillsammans med lokala dansare
...samarbeta med andra aktörer som inte ser dans som en självklar konstform. Det kan vara bibliotekarien, låntagaren, tjänstemän från bostadsbolag, kommunen, boende, förbipasserande på gatan
...arbeta med icke-professionella dansare

Dans i Lägenhet undersöker...

...hur det är att arbeta med lokala dansare utifrån en specifik plats
...förhållandet mellan dansarna och publiken
...lägenhet, hemmet
...hur det är att engagera boende oavsett ålder, kön, klasstillhörighet

- Om ni inte tänker på att det är en dansfilm, vad skulle ni vilja berätta? Vad är det ni vill att andra ska veta?
- Om fördomar! Ja fördomaralla brukar titta snett eller snacka skit när vi säger att vi kommer från Alby, att vi är smuts pratar dåligt och att alla är pundare.
- Ah det är sant... jag får alltid höra sånt när jag säger att jag bor i Alby. Folk har fett med fördomar.

- Vad vill ni dansa för dansstil då?

- Hmm.... streetdance!

- Dancehall!

- Hallå hur ska du kunna berätta nåt om vi dansar dancehall? Vi måste ha dans som vi kan uttrycka oss på!

- Ah, men man kan uttrycka sig med alla danser!

2008

TYP AV AKTIVITET
communityteater

DELTAGARE
Ronnie "Bäckis" Bäcklin,
Tommy Alftberg,
Kent "Lumpen" Lundberg,
Louise Larsson,
Anette Hedman

SPELPLATSER
Urpreniär november 2008,
gästspelade på Gävle
Folkteater februari 2009,
turnerade i Region
Gävleborg och Dalarna
hösten 2009 med Gävle
Folkteater och Riksteatern
som arrangörer

PROJEKTLEDARE
& MANUS
America Vera-Zavala

REGI
Reine Lööf

SCENOGRAPHI
Anders van der Kaaij

INFO
Jävla Finnar spelas på
Teaterbiennalen i Gävle
11 maj 2011

Jävla Finnar

I november 2007 beslutade Stora Enso att pappersmassebruket i Norrsundet skulle slå igen. 350 människor skulle förlora sina jobb och en ort som haft bruket som centrum i 82 år skulle förlora det som både arbete och identitet kretsat kring.

America och Reine kom till Norrsundet bara ett par veckor senare och föreslog att det skulle göras communityteater. Kvällens möte var välbesökt av engagerade ortbor som ville göra något. Resultatet blev en communityteatergrupp.

America avlade ett löfte om att följa orten under tre års tid. Första året åkte hon dit varannan vecka för möten och utveckling av arbetet. Förberedelse för döden, döden, livet efter döden blev arbetsnamnet på det treåriga arbetet som skulle komma att äga rum i Norrsundet. Några månader efter första mötet bestämde sig gruppen för att göra en

pjäs. Den skulle vara kort, behövde inte ha många på scen och den skulle handla om nedläggningen. Den skulle spelas innan bruket stängde.

Resultatet blev pjäsen Jävla Finnar som skildrar nedläggningen av bruket gestaltat av skådespelare som också är bruksarbetare. Det blev också vår första communityteaterpremiär en mörk novemberdag 2008, ett år efter att stängningen annonserats. Då hade precis bruket stängts och pjäsen blev till ett kollektivt sorgerum dit folk kom för att gråta, men också för att hitta styrka hos varandra.

Reaktionerna blev översvallande, recensionerna hyllande och Jävla Finnar åkte så småningom ut på turné i både Gävleborg och Dalarna där samtalen om bruksorternas framtid blev levande. Till slut blev det också en Riksteaterturné nedåt landet till bland annat Göteborg och Stockholm.

2009

TYP AV AKTIVITET
communitydans

DELTAGARE
Gun Eliasson, Ann-Charlotte
Fagerlund, Emil Hjalmarsson,
Vera Henriksson, Marie Håkansson,
Nathalie Johansson,
Nanette Larsson, Björn Lindqvist,
Kristina Linfors, Beatrice Musto,
Petter Roos, Tall Rothstein,
Johanna Sundbaum,
Nils Söderman, Adriana Villalon
Panchillo

SPELPLATS
Hallunda

KOREOGRAFI
Paloma Madrid, tillsammans
med deltagare från Daglig
Verksamhet

Den Långa Dansduken

Daglig verksamhet i Hallunda är en arbetsplats för människor med olika typer av funktionsnedsättningar. Under hösten 2008 påbörjade Botkyrka Community Teater & Dans ett samarbete med en grupp arbetstagarer som ville jobba med teater och dans.

Vi jobbade tätt ihop med arbetsledarna och vår gemensamma ambition var att stärka deltagarnas konstnärliga förmågor. Paloma Madrid ville som koreograf undersöka relationen mellan deltagarnas rörelser och deras möjligheter att nå djupare förståelse över när rörelsen blir dans och skapandet av en föreställning för publik. Under två säsonger jobbade vi under en intensiv process fram en dansföreställning.

Föreställningen tog fram arbetstagarnas olika konstnärliga förmågor och specifika önskemål. Att jobba med delaktighet och medbestämmande var ovärderligt i den här processen. En av arbetstagarnas största idol var Elvis, något som vi arbetade med och i föreställningen dansade han med Elviskläder som Elvis. En annan gjorde en koreografi till Michael Jackson. Vi hade ensembledansare som lärde sig kontaktimprovisation och pardans till gamla 60-tals klassiker. Dansföreställningen fick namnet Den långa dansduken. Namnet föddes då en av deltagarna satt och stickade en halsduk då vi repeterade. Då sa en deltagare: föreställningen ska heta den långa dansduken!

Jag känner på det vita hårda pappret från den sista pappersbalen från Norrsundets bruk. Vad kommer vi berätta i framtiden? Kommer jag stå där och peka på platsen där bruket stod och säga; där gick jag, och lärde mig om arbets-

processen för att göra papper. Inte för att jag var arbetare utan för att jag ville förstå, mot slutet, när jag skulle skriva pjäsen om hur allt slutade. Kommer skalet finnas kvar? För man kan väl inte kalla fabriken för fabrik om det inte produceras något där? Händer som i fem år, tio år, 20, 30, 40 år producerat papper. En stock som går in, en pappersbal som kommer ut. Däremellan en process med snabbare och mer effektiva maskiner, mer avancerad teknologi, färre arbetare på golvet, större vinster, högre löner, mer pension, varsel, arbetslöshet och

stängning. Vad var det då värt? Vad kostar en arbetare, vad är en bruksort värd? Varsel och nedlagda bruk kan ses som den mörka sidan av en nödvändig utveckling. Det kan också ses som orättvist. När arbetare har skött

sig och blir arbetslösa är det beklagligt, när finansvalpar på Carnegie har gjort bort sig måste de räddas. En pjäs kan inte rädda arbetare men det är ett sätt att skriva historia, att nedteckna ett kollektivt minne och föra den centrala frågan vidare; Vad gör vi nu? Hon har värde som producerar något. Men om hon då har skiljts från produktionen, är hon då ingenting värd? Vi lever i en tid då vi ofta är stolta över våra värderingar. Men inte över vårt värde. Kan man då kalla en arbetare för arbetare om hon inte producerar något?

Människans gemensamma rikedom mäts inte, värderas inte, räknas inte. Dagens kapitalism har ingen metod för att räkna. Det vi kan göra i sådana här stunder är att visa upp det gemensamma värdet; Organisera en fest, ordna en föreläsning, berätta en historia, visa kärlek, låna en bok på biblioteket, dricka en kopp kaffe på Folkets Hus. Hjälpa grannflickan att packa inför hockeyträningen. Händer som inte producerar papper, bilar, byggmaterial producerar ändå värde. Mänskligt, gemensamt värde.

- America Vera-Zavala

6 NYHETER

SvD tisdag 25 november 2008

Nedläggningen av Stora Enso's massafabrik slog hårt mot Norrsundets 1 000 invånare - alla 325 anställda förlorade jobbet.

FOTO: PERILLA NIKULAINEN

Reine Löf, 37, tveklöst aldrig inför att registrera Jävla Finnar. Ronnie Bäcklin, 53, och Tommy Åhlberg, 63, spelar sin egen väg mot arbetslöshet.

Drama från en ödelagd

ARBETARTEATER För ett år sedan kom beskedet att Stora Enso's massafabrik i Norrsundet skulle gå i graven. En tredjedel av befolkningen i samhället miste sina jobb. Nu har nedläggningen blivit teater, med arbetslösa bruksarbetare i rollerna. SvD besökte repetitionerna inför premiären av Jävla Finnar på fredag.

NORRSUNDET Det har varit tolv tuffa månader för invånarna i Norrsundet. För ett år sedan meddelade Stora Enso att massafabriken skulle läggas ner och att samtliga fabriksansställda skulle förlora sina jobb. Samhället har en befolkning på drygt 1 000 personer så det är ett trauma som präglar allt i den lilla bruksorten utmed Botenhavet.

För någon vecka sedan rullade den sista massabalens ut från Turkmashin 5 inre i fabriken. Balen signerades av de anställda och ska nu placeras på industrimuseet här i byn där de framställs pappersmassa i 84 år. Nu återstår bara arbetet med att stänga ner fabriken, stänga upp och försäkra bort det som går att återvinna. Resten blir skrot. En industrihistorisk epok är över.

dets arbetarteater, i rollerna. Uppdraget att registrera gick till Reine Löf som är utflyttad från Norrsundet.

- Jag är född här men flyttade från orten när jag var 17 år. Det var en märklig känsla att höra talas om nedläggningen på avstånd i Stockholm och inget kunna göra. Jag ville vara delaktig, så när America Vera-Zavala bad mig registrera tveklöst jag aldrig, säger han.

Reine Löf har med tillfälligt flyttat in i sitt gamla pojkrum på Backavägen. Det som förevinade America Vera-Zavala och Reine Löf

Målet är att spela i hela landet, det pågår ju nedläggningar överallt nu. Vi brukar säga att konsten har ett uppdrag, det uppdraget har aldrig varit tydligare än nu.

under intervjuerna var hur lojala orsaken var med bruket. Inga högljudda protester, inget motstånd och inga demonstrationer förekom över huvud taget.

När Stora Enso's ledning skulle besöka fabriken byggde arbetarna en halsbånd utanför infarten som de skulle tända eld på när direktören passerade. Men ingen vågade tända på. Bocken fick senare lite skummet monterat ner i stället för att symboliskt brinna upp.

- När Stora Enso lade ner en fabrik i Finland så ockuperade de anställda arbetsplatserna. Här hände inget sådant. Det blev i stället till en förlamande sorg för byn och inte den kamp som man kanske kunde förvänta sig, säger Reine Löf när vi går omkring på det ödsliga fabriksområdet och konstaterar att det inte längre ryker ur skorstenarna.

Vi begär oss till det lilla konststilla Folkets hus på Kvistholmsvägen där repetitionerna pågår. Den klassiska byggnaden byggdes 1910, brann ner 1976 och återuppsköt 1985. Av den gamla delen återstår idag bara dansorstan

Fyren som moderniserades under 1950-talet och som har ett mycket vackert åttakantigt dansgolv. Vi sitter ner på de vinröda tidensliga golvklädda bänkarna runt dansgolvet och fortsätter:

- Snällheten och samförståndet har gjort lända in i det sista mellan jobbarna och cheferna, säger Ronnie Bäcklin lite uppgivet.

Loyaliteten med bruket visade sig från alla flesta stånd. En timme före stormötet, som skulle offentliggöra nedläggningen, fick fackrepresentanter från Pappers, Unionen, Ledarna och Civilingenjörförbundet reda på vad som skulle ske.

De blev belagda med muskavelle och ombadade att inte lämna rummet förrän det var dags för mötet så att inte den dramatiska nyheten skulle läcka ut. Alla fyra gjorde som de blev tillagda. Där tar historien till Jävla Finnar sin utgångspunkt.

Fredrik, Ronnie, Burbro, Linda, Jörgen blir inlästa och fröstagna sina mobiler. Linda går och klärner på datorn och säger: "Vi är inlästa. De tog våra mobiler. De kan ju för helvete inte ta

2009

Fabriken Barn

Vad tänker barnen om det som händer runt omkring dem? Hur ser deras oro ut? Och på vilket sätt kan vi vara ett stöd i att barnen får berätta om vad de tänker och känner kring sin orts framtid? Det var de olika frågeställningarna som vi kom med till Norrsundets skola.

Året 2008 – 2009 gick det 74 barn i Norrsundets ständigt nedläggningshotade skola. Där går man från 6-årsklass upp till femman, sedan får man börja åka buss till grannbyn Bergby.

Tillsammans med dessa barn gjorde Botkyrka Community Teater & Dans en föreställning om arbete och arbetslöshet, på många sätt unikt eftersom barnen sällan får frågor om deras oro inför arbetslöshet, trots att de drabbas av förändrade förhållanden.

Många av barnen hade föräldrar, farföräldrar och grannar som hade förlorat jobbet när bruket, som varit ortens nav, stängde 2007. Det visade sig att barnen oroade sig, i en del fall mycket.

En sjuåring sa: jag undrar om vi måste sälja bilen nu. En nioåring sa: jag undrar om vi måste sälja huset. En liten pojke följde sin pappa i alla sina försök att söka ett nytt jobb såsom han vore arbetslös själv. Samtidigt var barnen mycket mer positiva till Norrsundet än de vuxna. För dem var det den bästa platsen på jorden. Tillsammans gjorde vi en cabaret om barnens upplevelser av Norrsundet och om de förändringar som orten och familjerna genomgick.

TYP AV AKTIVITET
communityteater

DELTAGARE
Barnen på Norrsundets skola

SPELPLATS
Norrsundet

MANUS
America Vera-Zavala

REGI
Birte Niederhaus

PROJEKTLEDARE
Ronnie Bäcklin

MUSIK
Jimmy Lindblom och Tomas Andersson från Rockskolan, Norrsundet

INFO
Fabrikens barn är ett samarbete mellan Norrsundets skola och Botkyrka Community Teater & Dans, ABF Gävleborg och Läns-museet Gävleborg. Föreställningen har stöd av Kulturrådet KIA Kultur i Arbetslivet.

2010

TYP AV AKTIVITET
communitystadsvandring

DELTAGARE
Boende och arbetare i Storvreten

SPELPLATSER
Storvreten, Tumba, Botkyrka

MANUS
Nabila Abdul Fattah Ryback

KONSTNÄRLIGA LEDARE
Paloma Madrid, America Vera-Zavala, Emma Dominguez

REGI
Marika Lagercrantz

KOREOGRAFI
Paloma Madrid, Emma Dominguez

Stadsvandring Storvreten

Vår konstnärliga stadsvandring i Storvreten hade premiär under maj 2010. Med hjälp av människors berättelser, framtidsdrömmar och tankar om livet skapade Botkyrka Community Teater & Dans tillsammans med de boende i Storvreten en lyckad stadsvandring. Vi använde hela stadsdelen som vår scen och de boende visade upp platser som var personliga för dem, med hjälp av teater, dans och musik.

En boende eller bovärd från Botkyrka-byggen, den kommunala bostadsförvaltaren, guidade publiken runt i området. Våra skådespelare, fotografer, artister och dansare bestod av ungdomar och vuxna som bor i Storvreten.

Vandringen startade i Storstretsgrillen där vi fick lyssna på en ljudinstallation. De övriga personliga platserna innehöll bland annat en konsert från en balkong, en monolog i en trappuppgång, en fotoutställning vid vattentornet, en dansuppvisning på ången och

kärleksförklaringar vid gungan. Stadsvandringens sista hållplats var ett önsketråd på ången där människor fick skriva och hänga upp sina önskningar. Efter det bjöd vi på lyckokakor och saft och diskuterade publikens intryck av stadsvandringen.

Nabila Abdul Fattah Ryback, som även var projektledare skrev de två monologerna som var baserade på intervjuer med boenden. Marika Lagercrantz regisserade de boende inför stadsvandringen. Paloma Madrid och Emma Dominguez koreograferade högstadietjejerna som höll en dansuppvisning på Storstretsången. Musiken till dansen, som inspirerades av ljud från Storvreten skapades av vår praktikant Lejla Bibezic. Vår stadsvandring blev en succé där publiken, en salig blandning av människor från området och innerstan, både skrattade och grät.

Scen 1

Blackcats

*Denna scen improviseras
fram tillsammans med
regissör / pedagog*

Vi är Blackcats

Vi är Sveriges bästa
hockeylag

Vi är bäst

Sveriges bästa hockeylag
finns i Norrsundet.

Det är vi som ska ta över nu
när fabriken har stängt och
människor blir arbetslösa.

Vi ska spela
och spela
och spela

Vi ska zick zacka oss fram
i rinken,

vi ska dansa fram till mål,
vi ska sätta den i krysset.

Vi är svarta som pucken som
vi får in i mål.

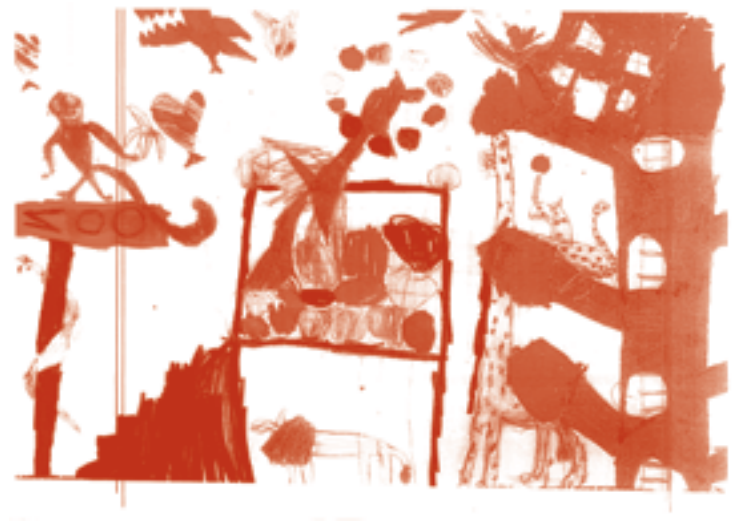
Vi är smidiga som katter.

Vi är Blackcats

Vi är Sveriges bästa
hockeylag

Vi är bäst

*När så många tjejer spelar
i ett hockeylag och är så
glada och stolta över det
så borde man ställa dem på
scen, som lag, iklätt katt-
kläder, eller hockeykläder
eller andra kläder och låta de
drömma om vad de ska bli
i framtiden*

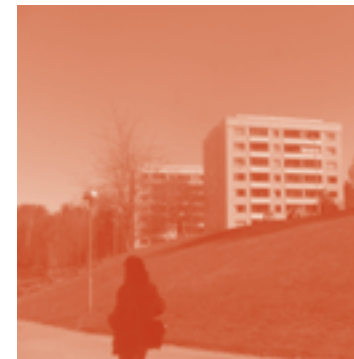
*det finns tjejer som dansar
balett (Caroline, Karolina)
det finns en tjej som dansar
linedance*

*en koreografi mellan en tjej
som spelar hockey och en tjej
som dansar balett, de dansar
med varandra, mot varandra,
de dansar tillsammans*

Utdrag ur Nabilas krönika om Stadsvandring Storvreten

Jag öppnade upp för Storvreten på ett sätt som jag inte trodde att jag skulle göra. Storvreten blomstrade upp mitt framför mina ögon från att ha varit en tråkig betonghög, placerad mitt ute i ingenmansland till en grönskande, ljus och färgglad stadsdel med gigantiska väggmålningar och fascinerande platser.

Vi började skapa rutten för vår stadsvandring och fyllde varje hållplats med en händelse som aldrig gjorts innan. En konsert från en balkong, en monolog i en trappuppgång, en fotoutställning vid vattentornet, en dansuppvisning på ängen och en ljudinstallation på grillen.

2009

TYP AV AKTIVITET
communitydans

DELTAGARE
Devi Arumoli, Ravina Bola,
Nisrin Hiundi, Filippa
Ikkouna, Sauda Luzze,
Josefin Mourad, Sazna
Nazar, Safana Nazar,
Sofia Olsson, Bruna Luna
och miss Flower Power

KONSTNÄRLIG
LEDARE &
KOREOGRAFI
Paloma Madrid

TEXT UNDER
INSTALLATIONEN
America Vera - Zavala

GARNGRAFFITI-
STICKKONTAKT
Bruna Luna

SPELPLATSER
Tumba Konsthall, Alby
Fritidsgård, Tumba Centrum
och gatan utanför
konsthallen

INFO
Visades på Botkyrka
Konsthall 20 augusti -
3 oktober 2009

Vi virkar revir

Vi virkar revir var ett communityverk som skapades ur vår nyfikenhet på kvinnors deltagande i Botkyrka. Kommunen ville stödja oss och vi fick Botkyrka Konsthall som spelplats. Vi ville ta plats och bli synliga. Vi ville också undersöka exotifieringen av kvinnokroppar som inte ser ut som normen i det offentliga rummet och communitykonstens potential som politisk maktkloss i förorten.

Vi skapade ett verk för Botkyrka Konsthall som omfattade dans, garngraffiti

och dansfilmen Falska Fördomar. Vi valde att visa filmen där det vanligtvis inte visas konst gjord av ungdomar.

Vi dansade utomhus och placerade ut garngraffiti i offentliga miljöer och från att ha blivit tilldelade det minsta rummet i konsthallen så breddade vi ut oss. Under de sista dagarna skapade vi ett stort dansgolv av hela konsthallen. Tillsammans tog vi plats!

2010

Vita Pumps

I Norrsundet har man alltid dansat. Dansbanan har förutom bruket varit centralt på orten. Nu är det bara dansen som finns kvar. Men färre dansar jämfört med innan, då Norrsundet var södra Norrlands finaste dansbana och bussar med folk kom varje helg för att lyssna på stora artister, till och med världskända i en del fall.

Vita Pumps hade urpremiär i Norrsundet juli 2010. Vita Pumps gjordes som sommar-teater, spelades utomhus och titeln anspelar på den tradition av dans som finns på orten. Det var den tredje och sista föreställningen som Botkyrka Community Teater & Dans gjorde om den stora omställning som orten genomgått sedan beslutet att stänga pappersbruket i november 2007.

Och trots titeln och de berättarkvällar som hållits om dansminnen så blev det en föreställning om det samtida Norrsundet. Om arbetslöshet, och uppgivenhet, om hopp, om att åldras och sexualitet på ålderns höst. Om thailändska kvinnor och unga mammor. Men också om viljan att leva kvar, att få Norrsundet att blomstra.

Föreställningen blev en succé där de icke-professionella skådespelarna uppmärksammades för sitt sätt att gestalta den sorg och glädje som bruksortens problem ställer dem inför.

TYP AV AKTIVITET
communityteater

DELTAGARE
Tommy Alftberg,
Annette Hedman,
Louise Larsson,
Kurt Edin och
Ronnie Bäcklin

SPELPLATSER
Vita Pumps spelades
utomhus på Norrsundets
Arbetarteater sommaren
2010. Pjäsen har gästspelat
på Gävle Folkteater oktober
2010 och på Riksteaterda-
garna i Hallunda november
2010.

MANUS
America Vera-Zavala

REGI
Birte Niederhaus

KOREOGRAFI
Paloma Madrid

INFO
Vita Pumps spelas
på Teaterbiennalen i Gävle
12 maj 2011

Utdrag ur
Paloma Madrids dagbok

Lördag den 3 oktober
2009 avslutades installa-
tionen Jag virkar revir med
”Botkyrka dansgolv”

Ett 20-tal personer kom
och gick mellan kl 15 och
18. Vi var ständig i rörelse,
ville dansa, tyckte det var

jobbigt att beträda en
sådan stor yta, dansade,
tittade på, tyckte till, pra-
tade, hängde och drack
vatten. Dansen och mu-
siken spelades av initia-
tivtagarna till dansfilmen
Falska fördomar, publiken
som stannade kvar längst
var ett gäng unga killar
från Tumba som tittade
nyfiket på, när jag frågade

om dom ville dansa,
svarade en av dom: inte
här, jag dansar när jag vill.

Dansgolvet värmdes upp
sakta men säkert. Några
av besökarna var en äldre
dam som satt och tittade
på under en längre stund,
en konstintresserad ung
man, en ung tjej som
iaktog och log, två barn

som gick i tvåan som blev
inspirerade och ville lära
sig danssteg, en fd yrkes-
dansare och fem asylsö-
kande killar. Några andra
besökare trodde att det
var dansuppvisning som
gällde den dagen men
efter ett tag stod de och
dansade försiktigt i ett
hörn. Konstant fanns det
en känsla av reservation
till dansgolvet; vågar jag

beträda den och dansa
till musik som hip hop,
reaggeton, r’n’b, Michael
Jackson, 90-tals klassiker?
Känslan jag fick var är att
om jag beträder platsen så
blir jag synlig, min kropp
blir synlig. Jag tänker på
hur bundna vi är till att
kunna en massa danssteg
innan vi beträder ett dans-
golv. Det leder mina tankar
till fetisken för expertisen.

Det vill säga kroppen är
tvungen att kunna röra sig
på ett sätt. Men också en
idé om ett ”rätt” sätt, en
estetisk bild eller rätt mu-
sik, eller fel med dansgolv
i en konsthall eller annat
som spökar i huvudet. Den
som vågar beträda den
ytan och låter sin kropp
röra sig, tar plats.

som är arbetslösa upplever sig själva
vara det och det är ett arbete som jag
hoppas få fortsätta utforska. Resultat i
Norrbundet blev en cabaré med namnet
Fabrikens Barn.

Ett år senare är vi här och gör
sommarteatern Vita Pumps. Namnet
kom efter att Annica berättat att hon
på 80-talet gick på disco på Fyren
iklädd vita pumps och vita tubsockar.
Det var det snyggaste hon visste. Hon
går fortfarande i högklackat, ljudet av
klackarna har blivit ett av många ljud
som får mig att känna hemmahörighet
på den här lilla orten utan bruk.

Historien om de vita pumpsen finns
inte i pjäsen. Liksom hundratals andra
fantastiska historier om Fyren, den
legendariska dansbanan i Norrbundet.
Vita Pumps handlar istället om Norr-
bundet idag fast på ett annat sätt än
Jävla Finnar. Jag har sökt göra i Norr-
bundet det som teaterteoretiker Augusto
Boal lärt mig, att gå från yttre till inre
förtryck. Vi börjar med fabriken och ser
vad som fjättrar oss till lönearbetet, sen
ser vi vad som fjättrar oss till varandra.
I relationer liksom i fabriken är det både
bra och dåliga saker. Vi finns ju visst, vi

dansar ju säger karaktären Gun i Vita
Pumps. Och jag erkänner att det är min
röst.

Under tre års tid har jag farit till
Norrbundet, varannan vecka, en gång i
månaden, sovit över i hem, promenerat
genom byn, sagt hej till vuxna och barn
och så har jag dansat. Jag tror ingen i
Norrbundet skulle formulera sig på det
sättet som jag gör att man kan överleva
en nedläggning genom att dansa men
jag har känt det. Med den frenesi som
det dansas, antalet coverband som är
förbannat bra, och all den glädjen som
finns i dansen. Innan jag kom till Norr-
bundet visste jag att det inte går att se
vem som är mördare, i Norrbundet har
jag lärt mig att det inte går att se vem
som är dansare. Till sist. Vi börjar kunna
det nu, i communityteater överens-
stämmer karaktärer och händelser med
verkliga händelser. Det är det som är
meningen. Vi tror att berättelserna gör
oss starkare.

Nu ska vi dansa, sen återstår framtiden.

– America Vera-Zavala

2010

TYP AV AKTIVITET
communitystadsplanering

DELTAGARE
Denís But, Vannesa But,
Devi Arulmoli, Ravina Bola,
Josefin Mourad, Nisrin Himdi,
Safana Nazar och Sazna Nazar
samt andra personer från Alby-
området. Anna Viklund, mosaik-
expert/konstnär, My Peensalu,
landskapsarkitekt,
Clarissa Kugelberg, docent
i Kulturanthropologi,
Anna Erlandsson, konstnär,
Saadia Hussein, bildkonstnär.

SPELPLATSER
Skulpturen finns permanent
i Albyparken

KONSTNÄRLIG LEDARE
Emma Dominguez &
Paloma Madrid

INFO
I slutet av 2009 etablerades
kontakten med kommunen

Under våren 2010 arbetade
gruppen aktivt med planering
och deltagande

Den 10 november 2010
invigdes soluret i samband med
öppningen av Albyparken

Mosaik Alby

I november 2009 mobiliserades åtta ungdomar från Alby för att delta i upp-rustningsprojektet av Albyparken. En workshop hölls i kommunhuset i Tumba, arrangerad av My Peensula från Botkyrka kommun för ungdomarna, Botkyrka Community Teater & Dans, ljuskonsulter, tekniker, stadsplanerare och forskare. BC ville att ungdomarna skulle fortsätta och etablera djupare möten och deltagande, så vi påbörjade samtal med stadsplane-rare och samhällsbyggnadskontoret.

Vi uppmuntrade samarbeten mellan boende, professionella inom yrken och konstnärer. Arbetet ledde till deltagande

från en grupp boende i Alby som var med och tyckte till om belysningen i ombygg-naden av parken, de var aktiva under pla-neringsfasen kring hela ombyggnaden av parken hos kommunen och slutligen lämna-de de ett avtryck i form av ett konstverk i själva parken tillsammans med boende från Alby. Konstverket blev ett solur i mosaik som representerar tiden, rörelsen och hopp om engagemanget kring kollektiva arbeten.

2010

TYP AV AKTIVITET
communityteater /
devising

DELTAGARE
Fritidsgårdarna
i Botkyrka

KONSTNÄRLIG
LEDARE
Emma Dominguez

DATUM
Hösten 2009

INFO
Vi turnerade och höll
workshopen i Botkyrkas
fritidsgårdar under höst och
vinter 2010;

Ungdomens hus (Fittja)

Wayside (Tumba)

Musikhuset kärsby
(Norsborg)

Sandagården (Grödinge)

Alby fritidsgård (Alby)

Gäng

Bilden av ett område påverkar de som bor där. Om man hela tiden får en bild på sig av t.ex media, lärare eller utomstående så börjar man till slut identifiera sig med den utan att ifrågasätta. Om ett område präglas av en negativ bild så påverkas alla som bor där, det negativa blir normen och när någon sköter sig eller lyckas så blir man förvånad, eftersom de människorna sticker ut från ekvationen.

Utifrån denna slutsats skapade vi en teaterworkshop som vi turnerade runt med i de flesta fritidsgårdarna i Botkyrka. Workshopen hade som mål att väcka kreati-vitet för att få ungdomarna att se saker och problem med nya ögon och annorlunda per-spektiv. Vi jobbade med en teaterteknik som kallas för “devising”. Denna teaterteknik går ut på att man ger deltagarna olika punkter och förhållningsregler som ska leda dem till att själva skapa korta teaterstycken. Ungdomarna skapade sina egna små konstverk, och vi hoppas också att de fick med sig verktygen för att själva ändra det som de inte är nöjda med i sitt liv, sin omgivning och i samhället.

Soluret - så påverkade vi vårt kvarter

Det finns många historier om vårt samhälle som bara berättas ur snäva perspektiv. Historier som aldrig kommer fram för att de som äger dem inte har medlen att berätta. Communityteater handlar om att få människor att berätta historier de upplever vara viktiga för att sedan gestalta och spela upp. Nya berättelser ges en möjlighet och en scen och möter den professionella teatern och dansen.

I november 2009 påbörjade BC ett arbete med en grupp ungdomar från Alby inför nyrenoveringen av Albyparken. Tidigare hade vi jobbat med den här gruppen i skapandet av en dansfilm, Falska Fördomar, där gruppen ifrågasatte fördomar om sitt bostadsområde och sin egen identitet.

När en park i centrala Alby skulle renoveras blev gruppen tillfrågad av samhällsbyggnadsförvaltningen att vara med och tycka till.

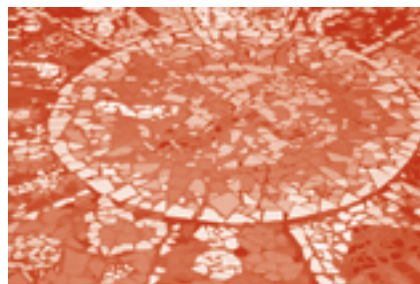
Gruppen ville inte endast tycka till utan ville fördjupa sitt engagemang för området. Gruppens idé, arbete och resultat blev ett solur i mosaik.

Soluret invigdes i Albyparken den 10 november 2010.

Om arbetet

Idén togs fram genom en deltagandeprocess där det ingick att gå på studiebesök, läsa böcker och prata om hur en idé kan arbetas fram.

Vi hade kontinuerliga möten med gruppen för att diskutera. Här presenterar vi ett utdrag ur ett sådant möte där vi diskuterade deltagande demokrati och funderade på hur vi själva har arbetat.

Safana: Det handlar om demokrati.

Hur enkelt tycker ni att det är att påverka?

Safana: Man måste vara drivande, komma med förslag. Det är lätt att vara med. Vi ville vara med att påverka, ta ansvar.

Josefin: Det är enklare om man är en grupp.

Safana: För att påverka vill jag göra ett bra intryck så att folk kommer ihåg en. Då finns du med i deras tankar.

Nisrin: Ha bra argument!

Safana: Det är vi som styr

landet genom att påverka. Har vi folk bakom oss så tror folk på oss. Det går ifall man vill.

Vad är det som driver er?

Josefin: Alla får inte en sån här chans.

Safana: Genom att vara driven, kärlek till Alby. Det är vad som driver oss. Folk har dåligt intryck av Alby.

Ravina: Alby är ett trevligt samhälle. Vissa bryr sig men de vet inte att de kan påverka.

Josefin: Vi trodde att vi hade en lägre nivå av påverkan. Det finns folk som har en högre nivå. Men ni pushade oss, vi gjorde dansfilmen och visade hur vi skulle göra för att vara med.

Hur gör vi för att få andra att delta?

Nisrin: Vi har ansvaret för att föra det här vidare. Alla tycker, men skillnaden är att vi gör. Vi snackar med våra polare. Folk har makt att påverka, det är dom som bestämmer. Vår film spred sig, folk snackade med oss.

Känns det bra inför mosaikgrejen?

Alla: JAAAAAAAAAAAAA!

Efter en intensiv period av diskussioner, förberedelser, samtal, undersökningar och processer så har vi äntligen landat.

Under oktober och november månad går vi ut till fritidsgårdarna i Botkyrka med Gäng-turnén.

Vi kommer under två kvällar på varje fritidsgård tänja gränserna mellan verklighet och teater, förtryck och frigörelse, fördomar och normalisering.

Teater under ytan

Vi ska besöka varje fritidsgård två gånger. Första gången vi kommer dit ska vi använda en metod som kallas för osynlig teater.

”Osynlig teater har som målsättning att för det första förvandla åskådarna till handlingens huvudpersoner, altså att förvandla objekt till subjekt, offret till drivande kraft, den döde till en levande människa; för det andra att genom dessa förvandlingar hjälpa åskådaren att förbereda verkliga handlingar som leder till hans / hennes egen frigörelse” - Augusto Boal

Deltagarna är med och skapar teater på plats, de lämnar ett avtryck i sin fritidsgård men främst av allt lämnar vi tillsammans med deltagarna avtryck hos varandra. Varje kväll är unik då varje fritidsgård är annorlunda.

- Utdrag ur Botkyrka Community Teater & Dans nyhetsbrev

Med det menar vi att vi skapar en situation som kommer att provocera ungdomarna i gården på så sätt att de vaknar själva och ifrågasätter, försvarar eller lyssnar på åsikterna som framförs av skådespelarna. Ingen vet att detta är teater och ska inte heller veta det senare. Allt som sägs av ungdomarna, tankarna, provoceringen, rädslorna, ilskan, all energi och kraft som kommer att föddas ur denna diskussion är verklig. Ungdomarna ska inte tappa de känslorna för det är de känslorna som vi ska använda för att göra vår andra workshop.

Den andra workshopen kommer att fokusera på att väcka kreativitet, den ska insentivera till att tänka annorlunda, att se saker med nya ögon. Genom workshopen ska vi försöka kanalisera känslorna som väcktes sist och skapa något utav det. Det ska ge dom verktygen för att antingen skapa något konstnärligt eller för att ändra på något de inte är nöjda med i sitt liv.

- Emma Dominguez

2010

Dans i lägenhet Helsingör genomfördes sommaren 2010 på festivalen Passagen10, vilket var första gången Dans i Lägenhet gjordes utanför Sverige. Tre lokala streetdansare ville vara med eftersom de ville påverka sin stad med sin dans. Dansarna hade aldrig tidigare kommit i kontakt med samtida dans, men dans är som språk, du kan alltid lära dig att prata flera språk och utveckla dessa under hela livet. Vi repeterade utomhus i bokskogen och i bibliotek fulla med nyfikna barn.

Resultatet blev en fyrtio minuter lång föreställning med femton minuters samtal efteråt. Dans i lägenhet Helsingör arbetades fram under festivalen Passagen10 och Hjemstavn.com som är ett treårigt konstnärligt projekt där begreppet "hemstad" undersöks utifrån den globaliserade värld vi lever i. De boende från Helsingör och Kokkedal kan fortfarande låna hem dansföreställningen från biblioteket, eftersom verket ägs av de lokala dansarna.

Dans i lägenhet - Helsingør

TYP AV AKTIVITET
communitydans

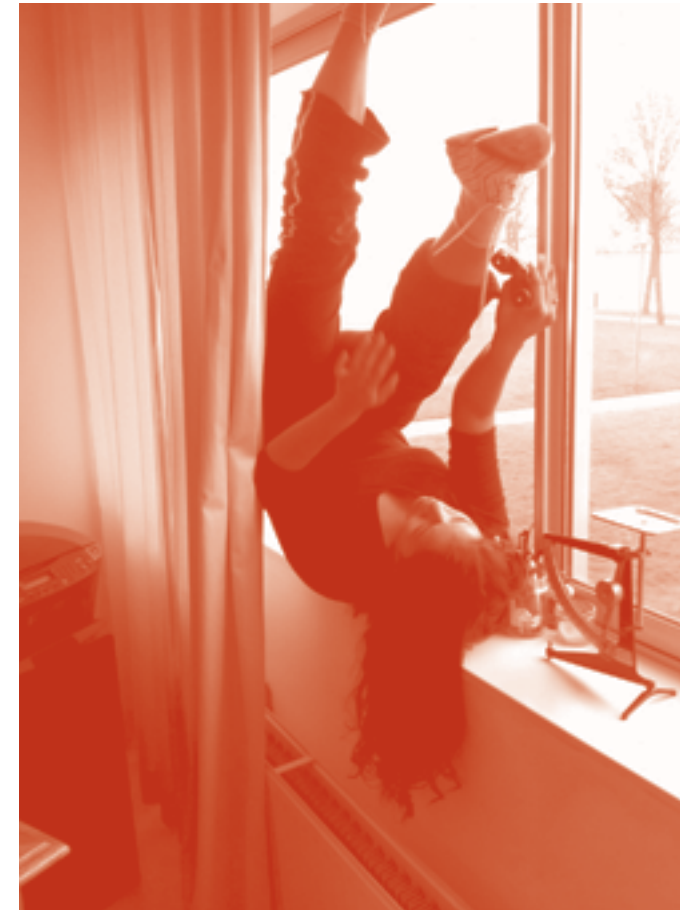
DELTAGARE
Patrick Aby, Jessica
Kroschen, Artit Chatthai

SPELPLATS
Helsingör, Kokkedal,
Danmark

KONSTNÄRLIG
LEDARE &
KOREOGRAF
Paloma Madrid

INFO
Spelades 2-7 augusti 2010.
Den blev utlånad till 15 hem,
både villor och lägenheter.

2010

Dans i lägenhet - Rotterdam

Dans i lägenhet - Rotterdam genomfördes under ICAF (International Community Art Festival) i Rotterdam, en världsledande festival som hålls var tredje år. Under två intensiva veckor jobbade Paloma Madrid med fem lokala dansare i Rotterdam i olika åldrar. Åttiofyraåriga Anneke har varit dansare sedan sex års ålder och hennes erfarenheter tillsammans med en musiker, en gymnasie-lärare, en danspedagog och en professionell dansare skapade Dans i lägenhet - Rotterdam. Tillsammans undersökte vi var gränserna mellan dansare, publik och rum börjar och slutar.

I Rotterdam blev det extra viktigt att ifrågasätta platsen där vi befann oss, eftersom vi för första gången skulle dansa i en och samma lägenhet, och vi valde att göra lägenheten till vår scen. Men vad händer när ett privat hem blir ett offentligt rum, en dansscen? När gränsen mellan det privata och det offentliga förskjuts, till exempel när flera i publiken började ta bilder med sina mobilkameror?

TYP AV AKTIVITET
communitydans

DELTAGARE
Vincent Andriessen,
Guido de Vente, Charlene
Blokland, Anneke de Vries,
Caitlin Schaap

SPELPLATS
Katendrecht, Rotterdam

KONSTNÄRLIG LEDARE
& KOREOGRAF
Paloma Madrid

COMING

UP

2011

Somalier kan inte simma

Botkyrka Community Teater & Dans påbörjade hösten 2010 ett arbete med ungdomar med somaliskt ursprung i Göteborg. Somalier är en utsatt grupp i Sverige omgärdade av fördomar och diskriminering, både av andra invandrargrupper men också resten av befolkningen. Här kommer vi få höra deras röster. Vi har samlat historier utifrån berättarkvällar i Bergsjön, Angered, Hisingen och Frölunda. Dit kom ungdomar för att berätta om hur det är att vara somalisk ungdom i Sverige idag. Även djupintervjuer har genomförts med dem som ska stå på scen. Det har resulterat i en communityteaterpjäs.

Somalier kan inte simma utspelar sig på Landvetter flygplats. Där står Sohelia, Jadidja, Amina och Yousef och kan inte ta sig någonstans. Ett askmoln stoppar alla flygavgångar. De vill både iväg och vara kvar, de vill både vara någon annanstans och i Sverige samtidigt. Sverige är ett land som de älskar och hatar för att landet både älskat och hatat dem. Där på flygplatsen börjar de berätta för varandra om sina drömmar, framtidsplaner och besvikelser. Kanske mest av allt om de fördomar som finns mot somalier, och hur gärna de skulle vilja visa att de inte stämmer.

TYP AV AKTIVITET communityteater

DELTAGARE
Hassan Abdi,
Samira Abdullahi,
Roda Hassan &
Ebyan Korane

SPELPLATS
Göteborg

KONSTNÄRLIG
LEDARE & MANUS
America Vera-Zavala

REGI
Sara Wikström

INFO
Somalier kan inte simma
har premiär på Folkteatern
Göteborg 18 maj 2011

2011

08 Somalier

TYP AV AKTIVITET
communityteater

SPELPLATSER
Stockholm, Botkyrka

KONSTNÄRLIG LEDARE
Nabila Abdul Fattah Ryback,
Anne Jonsson

LOKAL PROJEKTLEDARE
Ayan Hussein

INFO
Det här arbetet påbörjades
hösten 2010, under 2011
kommer arbetet slutföras med
någon typ av scenisk framställning
och andra redovisningssätt.

Efter att vi startat vårt teaterprojekt med somalier i Göteborg var planen att ta den lyckade projektidén till Stockholm. Vi har nu börjat med att ha somaliska berättarkvällar runt om i Stockholm och Botkyrka där somaliska ungdomar i åldrarna 16 – 25 år får uttrycka sina berättelser och tankar genom olika workshops.

Vi har hittills haft berättarkvällar i Rinkeby, Fittja, Skärholmen och Rågsved. Därefter kommer vi även ha två berättarkvällar i Husby. Del två i projektet är att ungdomarna ska få utveckla sina teaterkunskaper genom att få gå på teater och själva vara med i teaterworkshops med vår regissör Anne Jonsson.

Precis som i Göteborgsprojektet är ungdomarna mycket ivriga att få ge sin bild av hur de är och vad de känner över att somalier ständigt förknippas med terrorism, droger och bidragsfusk. Det har alltid varit livliga och intressanta diskussioner.

Planen är att dessa berättelser och tankar ska utvecklas till en teaterpjäs som kommer att ha premiär under senhösten 2011.

2011

Pappa

TYP AV AKTIVITET
communityteater

DELTAGARE
Danilo Henriquez och
Isak Mbenga

SPELPLATS
Storvreten

KONSTNÄRLIG LEDARE
Francisca Beckert

MANUS & REGI
Ruben Lopez

DATUM
Premiär i maj 2011

Pappa är en pjäs som porträtterar ett samtal mellan två unga män i Storvreten. Området är Botkyrkas "bortglömda barn" som sällan får ta plats i debatten och männen en relativt osynlig grupp i samhället. Vår kunskap och inblick i unga föräldrars liv går ofta, i traditionell mening, genom kvinnans berättelse. Men vad händer med den unge pappan som förväntas stå stabil och handlingskraftig? Vilka värderingar signalerar samtiden och vilken invändning har det på självkänslan?

Genom starka berättelser leds vi in i deras värld full av drömmar, oro, humor och ångest. Berättelsen är ett gripande möte mellan människor som trots svåra tider, ömsint vårdar sin historia.

2011

Blindheten

Under 2010 påbörjade vi en serie möten med olika människor som har någon form av synskada. Vi ville inleda ett samarbete och starta ett projekt tillsammans.

Våren 2011 började vi arbeta tillsammans och bestämde oss för att projektet bland annat ska undersöka förhållandet mellan det vi tror vi ser och inte ser. Att det egentligen finns olika grader av synfel som alla människor har.

Caroline Hammar som kommer att vara vår lokala projektledare och medkoreograf är den enda svenska utbildade dansaren som har en synskada.

Genom ett processarbete med en förening i Fisksätra, fritidsgården i Aspudden, Unga Synskadades Riksförbund, aktivister och andra deltagare som vill framhålla vikten av ett samhälle som är tillgängligt för alla, kommer vi nu att skapa platsspecifika aktioner som vi kallar för "Under trädet", samt en dansföreställning.

TYP AV AKTIVITET
communitydansteater

DELTAGARE
Robson Clarindo, deltagare.
Sandra Ristic, deltagare.
Lina Färje, ljusarkitekt.
Nina Piroth, sakkunnig, m.fl.

SPELPLATSER
Aspudden, Fisksätra,
Botkyrka

KONSTNÄRLIG LEDARE
Paloma Madrid

DRAMATURG
Jesper Weithz

**PROJEKTLEDARE
& DANSARE**
Caroline Hammar

INFO
Projektet Blindheten kommer att genomföra gatuaktioner i september och föreställningen kommer att ha premiär i november 2011

2011

Tango & Tortyr

Under jul och nyår 2007 på besök i Chile fick America Vera-Zavala höra talas om en tangueria, ett ställe där man dansar tango, vars grundare blev vänner på stadion i Chile. Direkt efter 11 september 1973 fängslades de, togs till stadion och där under tortyr och övergrepp lärde de känna varandra. De överlevde, släpptes och under åren träffade de på varandra då och då – som av en slump. Efter många år bestämde de sig för att starta en tangueria ihop. Dansen måste ha hjälpt dem att överleva, att komma vidare.

Utifrån dessa två komponenter, tortyr och kroppsminne, har America gjort research sedan 2007. Andra arbeten har gjorts på vägen, bland annat en dansföreställning tillsammans med Paloma Madrid. Nu ska det göras en dansteaterföreställning i communityform i Malmö.

Under våren 2011 pågår en intensiv period av workshops där vi framförallt vänder oss till och arbetar med den latin-amerikanska krets som kom till Sverige efter alla militärkupper på 70-talet, och de generationer som har växt upp med den historien som fond. Arbetet ska skildra både utsattheten under tortyr, dansen som medel att överleva men också hur händelserna har påverkat de yngre generationerna som också måste hitta sina sätt att överleva.

TYP AV AKTIVITET
communitydansteater

SPELPLATS
Malmö

PROJEKTLEDARE
America Vera-Zavala &
Jonas Jarl

DATUM
Planerad premiär 11
september på Moriskan
i Malmö

INFO
Arbetet påbörjades under hösten 2010, under våren 2011 kommer det hållas öppna workshops, intervjuer genomförs och arbetet med att forma den kommande föreställningen genomförs

2011

100% Norsborg

TYP AV AKTIVITET
communitystadsvandring

SPELPLATSER
Norsborg, Hallunda

KONSTNÄRLIG LEDARE
Francisca Beckert

Bokyrka Community Teater & Dans började arbeta med området i januari 2011 som en fortsättning på förra årets mycket lyckade genomförande i Storgöran. Projektet i Norsborg kommer bestå av ca 10 stationer där folk bjuds in att gå runt i stadsdelen. I likhet med tidigare arbeten är syftet även här att skapa engagemang och deltagande i en lokalt förankrad miljö. Produktionen och den konstnärliga processen föds på plats av de som bor i området och för alla som medverkar.

Det centrala i stadsvandringen är att utgå från berättelserna, där vardagliga platser laddas med nya historier och därigenom får en symbolisk innebörd både för den som berättar och den som tar del av berättelserna. Det konkreta möter det abstrakta och vi lockas in i nya världar. Samtidigt får vi grepp om vår nutid och vår historia som flätas samman med vår framtid.